

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NESTOR URECHIA

Robinsonii Bucegilor / Nestor Urechia. - București :

România pitorească, 2018

ISBN 978-606-94518-2-3

821.135.1

Copyright © : Editura România pitorească

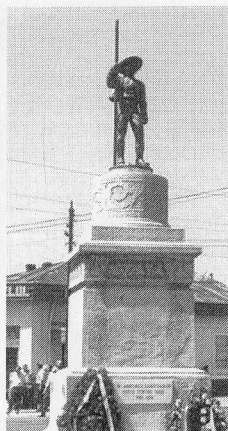
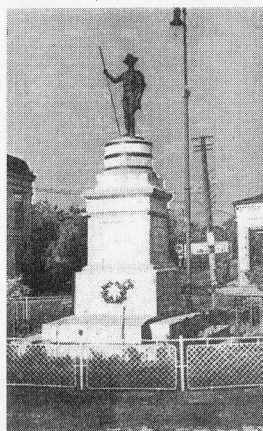
Tipărit la **Dinasty Books Proeditura și Tipografie**

NESTOR URECHIA

Robinsonii Bucegilor

Întâmplările a trei cercetași

**Editura România pitorească
2018**

Statuia Cercetașului din Tecuci, dinainte de 1945 și cea de astăzi

Regele Carol al II-lea primind defilarea Străjerilor

Cuprins

Prefață.....	4
1. La Câmpina.....	19
I. Sub nukul cel mare din curtea boierului Verescu	19
II. Cine erau Mitu, Dinu și Nelu	21
III. Cei trei băieți chibzuiesc o ispravă minunată	27
IV. Se ivește Ciulică. Cine era Ciulică	32
V. Un nou actor intră pe scenă: vânătorul Sava Neguțoi, grădină de om.....	35
VI. Viitorii exploratori se pregătesc în vederea mării expediții	39
VII. Ziua cea de pomină.....	41
Povețe cu privire la moral	42
Povețe cu privire la fizic	42
2. SPRE BUCEGI.....	46
VIII. Pe calea națională Câmpina-Predeal	46
IX. Câteva vorbe despre Valea Prahovei și Munții Bucegi	48
3. PE BUCEGI.....	53
X. Pe Bucegi, spre Caraiman.....	53
XI. O vânătoare de urși.....	57
XII. Spre Valea Seacă a Caraimanului	63
XIII. Capitoul XIII: numărul lui Iuda. Întemnițați în Valea Seacă!	71
XIV. Zi de foamete!.....	87
XV. Mare descoperire: Cuptorul lui Răducu.	92
XVI. Urâtul, bată-l focul de urât!	100
XVII. Albina și ariciul, sau cum s-au făcut munții .	102
XVIII. Steaua celor trei Crai de la Răsărit, floarea Bucegilor, floarea Reginei	106

XIX. Derdeluș în toiul verii! Pățania lui Mitu	109
XX. Din „Cronica Peșterenilor Văii Seci a Caraimanului”, scrisă, zi cu zi, de Dumitru Verescu	114
XXI. Urmarea cronicii lui Dumitru Verescu	120
XXII. Cât poate costa aflarea unei Ancolii.....	122
XXIII. Ospăț cu „Menu” în limba lui Cicerone.....	126
XXIV. Iarăși din cronica lui Mitu.....	128
XXV. Părăsirea Văii Seci a Caraimanului.....	133
3. ÎNTOARCEREA ÎN LUME	141
XXVI. Întoarcerea în lume. Spre Sinaia. Se ivește Neguțoi	141
XXVII. 10 august 1875, în Sinaia	144
XXVIII. Mitu descifrează inscripția.....	146
XXIX. Descoperirea comorii.....	150
XXX. Marea consfătuire a celor trei exploratori ...	152
4. EPILOG	154
XXXI. Telegrama peste telegrame	154
XXXII. La Sinaia, de Sf. Maria, 15 august 1905.....	157
XXXIII. Încheiere	165

Colecția Verde

Dintre cărțile apărute:

- NICULAE BATICU – *Jurnalul unui alpinist și aviator*
 WALTER KARGEL – Alpinism • Înălțimi, riscuri, bucurii
 NICOLAE C. DIMACHE – Vulcani, fluvii sacre și zei de piatră
Călătorie în India și sud-estul asiatic
 IONEL COMAN – Am îndrăgit munții
Amintiri despre alpinism și drumeție
 NESTOR URECHIA – Vraja Bucegilor
 ROMÂNIA PITOREASCĂ, 1933. Munți, ape, drumeții
 DAN ANGHEL – Alpinism și escaladă în Munții Trascău
 FERENC WILD – Alpinism în Cheile Bicazului
 BUCURA DUMBRAVĂ – Cartea Munților. Și alte scrieri
 EMILIAN CRISTEA – Biblioteca montaniardului
 CORNEL COMAN – Himalaya - Gurja Himal 1985:
 8.000 m versus 7.000 m
 SORIN TULEA - Amintiri din războaie neterminate
 NICOLAE C. DIMACHE – Oameni și munți
 RADU ȚIȚEICA – Ascensiuni Montane - Oameni și amintiri
 DINU MITITEANU – Chemarea muntelui
 DAN VASILESCU – Premiere alpine
 IOAN PIVODĂ – Regruparea finală
 GABRIELA CĂLUȚIU SONNENBERG – Bolero
 MIHAIL SÂRBU – Cronică Salvamont
 PETRU SUCIU – Noi, cei de la Știința
NESTOR URECHIA – ROBINSONII BUCEGILOR,
Întâmplările a trei cercetași

Cărți în curs de apariție:

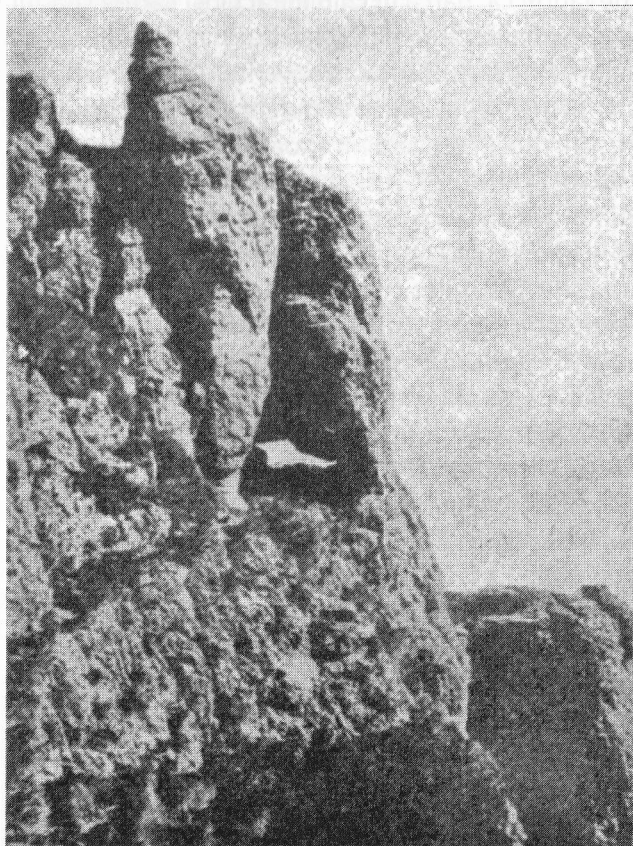
- NICOLAE PETRESCU – Croazieră pe Dunăre și siajul istoriei
 DINU MITITEANU – Hoinari prin munți
 ALECU RENIȚĂ – Nistru. Întoarcere la izvoare

...Umbletul pe jos, cel mai frumos, cel mai sănătos, cel mai cu folos, că toate le vezi, toate le cercetezi, toate le privești mai de aproape, ceea ce-ți aduce dulce plăcere și cea mai bună sănătate.

Vornicul Iordache Golescu

CERCETAȘILOR ROMÂNI

DEDIC ACEASTĂ CARTE SCRISĂ DE DRAGUL LOR

Portița Caraimanului

1. La Câmpina

I. Sub nucul cel mare din curtea boierului Verescu

Era în anul 1875. Casa Vereștilor, casă boierească de țară, zidire bătrână, sta în mijlocul curții unei sfuri de moșie, cam la capătul orașelului Câmpina, de-a lungul șoselei naționale, care leagă Ploieștii cu Predealul.

În dosul casei, vie pierzându-se în zare; la dreapta, porumbiște, la stânga - coastă foarte povârnită, până în valea râului Câmpinița. În față, o curte lungă și largă, înierbată peste tot. Podoaba acestei curți nu putea fi un biet ronduleț de flori - ochiul bouului, petunii, gherghine, verbine - ci, fără îndoială, nucul uriaș, ce se înălța, cam pe dreapta, nuc secular, la umbra căruia nu era în stare să crească nici o vegetație alta decât o iarbă scundă și deasă. Nuc în care, urcându-te, te pierdeai prin crengăria lui, ca într-un oraș cu străzi întortocheate. Dar pe lângă măreția lui de moșneag, care multe a văzut și multe a auzit prin negurile vremurilor, nucul avea ceva deosebit de miile de pomi de felul lui din țară: într-o crăpătură a trunchiului, în dreptul celei dintâi furci, sta neclintită o iconiță a Maichii Precistei. Cum, când venise icoana aceea în acel loc, înfigându-se în trunchiul nucului, nimeni n-ar fi putut spune. Atâta se știa că ocrotește pe cei adăpostiți sub copacul roditor.

Într-o după-amiază de iulie dogorătoare, se aflau, strânși la umbra deasă și răcoritoare a arborelui stufos, patru inși, dintre care trei, niște flăcăiandri, tolăniți pe iarbă, ascultau, cu luare aminte, povestirea unui bătrân, cu barba albă ca a sfântului Petre, așezat într-un jeț.

Puternic de interesantă trebuie să fi fost istorisirea bătrânului, de era, cu atâta încordare, urmărită de tinerii, pe care, nici zbguiturile nebunatice ale unui câine lățos, nici frecăturile dezmiertoase ale unei pisici vârgate nu-i turburau în ascultarea lor.

Dar, de la o vreme, glasul povestitorului se împuțină; se opri o clipă, apoi bătu în palme de trei ori. Curând se ivi, condusă în tact de mama Neacșa, econoama casei, o slujnică în costum național, purtând o tavă mare cu dulceți și o cafea. Fiecare, dintre cei de sub nuc, făcu cinste, care mai cu zgomot, care mai pe tăcute, dulceții și apei reci. Cel cu barba albă scoase, dintr-un buzunar, o tabacheră de argint plină de tutun auriu, învârti o țigară, îi dete foc și începu să pufăie cu mulțumire, umflându-se în jeț, și sorbind, când și când, din ceașca de cafea fumegândă.

– Ei, băieți, acum să-mi spune-ți ce gândiți despre copiii căpitanului Grant, întrebă bătrânul, pe franțuzește...

Faima romanelor științifice ale lui Jules Verne începuse abia să pătrundă în România, așa că respectabilul profesor francez Louis Viré, povestind, în acea zi, celor ai săi trei elevi, din capodopera lui Jules Verne: „Les enfants du capitaine Grant”, le dăruia o adevărată trufanda literară și științifică.¹

Unul dintre ascultători, mărunțel, cu ochii albaștri și părul vâlvoi, răspunse:

– Mie mi-a plăcut geograful Paganel...

Dar altul înalt, slab, oacheș, cu doi ochi ca tăciunii, întrerupând:

– Ei ași, Paganel, un zăpăcit, cu nasul în cărți...

– Zăpăcit, zăpăcit, dar ce om învățat...

– O fi fost „savant”, se amestecă, cu vioiciune, un al treilea ascultător, un băiat cu mișcări rezezi și privirea răsătoare, o fi fost „savant”, dar prea fricos ca un iepure.

Mai bine să ne minunăm de bărbăția fiului și de duioșia fetei căpitanului Grant.

– Dar despre lord și lady Glenarvan, protectorii lor, nu spuneți nimic? întrebă, iarăși, zâmbind, povestitorul.

– Ce să spunem? Oameni cu suflet bun...

– Bun de puși la rană...

1 Unii băieți din generația mea s-au delectat și înduioșat citind această carte a lui J. Verne, în care se desfășoară peripețiile unei expedițiuni în căutarea căpitanului Grant dispărut, expedițiune întreprinsă de nobila pereche Glenarvan, protectoare a celor doi copii ai căpitanului.

Cei trei băieți: Mitu, Dinu și Nelu - adică, fără mângâiere nici prescurtare, Dumitru, Constantin și Ionel - se puseră la discuție cu pedagogul lor, fiecare după firea lui, Mitu așezat, Dinu bătaios, Nelu, când cu aprindere, când glumeț. Louis Viré ori îi ațâța, cu întrebări în doi peri, ori îi liniștea cu răspunsuri chibzuite.

– Eh bien, mes enfants, zise, într-un sfârșit, bătrânul, tăind discuția, je vous laisse libres jusqu'à l'heure du dîner. Surtout pas de bêtises, n'est-ce pas?²

– Non, monsieur, răspunseră Mitu și Dinu într-un glas.

– C'est entendu, grand-père,³ adăugă Nelu.

Și acum mare consfătuire. Cum să petreacă restul zilei?

– Hai să ne scăldăm, fraților, propuse Nelu.

Haidem!

– O mai fi în ființă și destul de adânc ochiul din Prahova, în care ne-am scăldat ieri?

– Dacă nu acela, găsim altul.

Leșiră pe calea națională și o tuliră spre râul Prahova, tăind numeroasele șerpuituri ale șoselei. Ceva în sus de podul Vadului, pod mare aruncat peste Prahova, un crac al râului se oprea câtva în loc, alcătuiind un fel de lac adâncșor.

Repede băieții își lepădară hainele și băldâbâc în apă. O dată, de două, de trei ori, nițică bălăceală. Apoi uscarea trupurilor la soare, unul întins pe o mică plajă de nisip, ceilalți în picioare. Luptă dreaptă între Dinu și Nelu. Luceau trupurile flăcăilor; ai fi zis o scenă antică...

II. Cine era Mitu, Dinu și Nelu

Din tânăra treime Mitu-Dinu-Nelu, se cuvine să despărțim pe cei doi dintâi, ca fiind rude, veri buni, amândoi din neamul boieresc al Vereștilor.

Conul Toma Verescu, tatăl lui Mitu, unchiul lui Dinu, era un boier de viță veche, care moștenise de la tatăl său, vornicul Androne Verescu, o avere frumușică și o fire originală. Avere a știa

2 Ei, copii, vă las liberi până la ora mesei, dar să nu faceți prostii

3 Înțeleș, bunicule.

s-o administreze cu socoteală și cumpătare, iar originalitatea i se vădea în sentințele ce pronunța ca judecător, magistratura fiind cariera ce îmbrățișase.

Din căsătoria sa cu o domnișoara Tifalis, fată de greci bogați, căpătase un băiat, pe Mito. Mama murise dând naștere copilului.

Băiatul, fără de mamă, care să-l crească, avu norocul să fie dat în încredințarea bătrânului profesor francez Louis Viré, adus de vornicul Androne pentru educația lui Toma, și pe care acesta îl păstrase în casă, ca un odor al familiei Verescu. Boierul Toma mai primise și pe Dinu, băiatul unui frate, mort de tânăr, nelăsând nici o avere.

În sfârșit, Nelu, adică Ionel, adică Jean Viré, nepoțelul preceptorului, fusese și el alipit pe lângă Mito.

Cea mai mare parte a anului, întreaga familie sta în București, într-o casă patriarhală, cam dărăpănată, în vecinătatea pieței Matache Măcelaru' (ulița Târgoviștei, actuala Calea Griviței).

Cei trei băieți, de o seamă ca vârstă, urmau, ca externi, cursurile liceale într-un pensionat particular, așezat la șoseaua Kiseleff, pensionat care se bucura, pe vremuri, de un mare și îndreptățit renume.

În fiecare dimineață, pe ploaie, pe soare, pe viscol, pe ninsoare, cei trei camarazi, sub supravegherea domnului Viré, se duceau la pension, de unde se întorceau seara acasă. Aceste umblete zilnice, jocurile în aerul curat al șoselei, paza igienică din acel institut, toate acestea dădeau băieților sănătate trupească și sufletească.

Pe vremea aceea, băieții își vedeau serios de carte și voios de jocurile potrivite vârstei lor. Bucureștii, sat mare cu moravuri patriarhale, nu erau înfrigați de modernism, nu aveau nici cinematografe cu subiecte imorale, nici berării tâmpitoare, nici „șantanuri”⁴ cu spectacole degradatoare, nici tripouri clandestine sau cluburi deschise, nici curse de cai, nici cazinouri cu joc de bulă, nici jurnale a cinci bani patru ediții și cu o conștiință vândută.

4 Un străin încercase să introducă un café chantant la cunoscuta Grădină cu cai, dar pierduse și cămașa de pe el.

Vara, renumita grădină a lui Hrstchka (poporul neputând pronunța acest nume ceh, îl schimbase în Rașca), în care cântau două muzici, iar publicul sta la mese consumând ori se plimba prin aleile grădinii, vorbind. Dumineca și sărbătorile, „iluminația” acestei grădini era strălucită și adică: o stea mare cu sticle multicolore și niște palmieri de tinichea, purtând, drept fructe, globuri colorate.

Pentru popor erau grădinile cu dulapuri, printre care Grădina cu cai. De Întâi Mai, un adevărat exod popular golea mahalalele Bucureștilor și umplea aceste grădini, unde pe iarbă verde, în plină veselie, bărbați, femei, copii, mâncau mititei și beau vinișor, ascultând gemetele și văicărelile, întovărășite de ochi dați peste cap, ale tarafurilor de lăutari.

Iarna, la Teatrul Național, juca trupa lui Pascali drame și melodrame, de cele cu cavaleri medievali, învăluiți în mantii negre, strigând, cu glas din fund de butie: Mii de bombe, domnule baroane!

Aceste melodrame ațâțau în spectatori porniri de vitejie și de jertfă de sine; piese psihologice și patologice, scormonind drojdia de patimi ce fiecare om are în fundul inimii, nu se pomeneau și, de s-ar fi dat, ar fi căzut de la întâia reprezentație.

Din când în când se jucau, la același Teatru Național, piese originale, cu subiecte patriotice, printre care „Banul Mărăcine” al lui V. A. Urechia avea însușirea să desfunde mahalalele și să se desfășoare în fața unui auditor cu simțiri simple, curate, binevoitor și entuziast.

Băieții noștri, sub conducerea bătrânului Viré - căci de capul lor nu erau lăsați o clipă - luau și ei parte la nevinovatele plăceri ale Bucureștilor.

Iarna patinaj pe lacul Herăstrău și curse nebunești în sănii și săniuțe (derdeluș), că iernile erau grele pe atunci, cu zăpezi care se așezau mormane, înalte cât omul, pe *Podul Mogoșoaiei* (actuala Calea Victoriei) și pe șoseaua Kiseleff, unde veneau chiar lupii. Din când în când la Teatrul Național - ca răsplată a sânguinței la studii, primăvara și parte din vară - până nu plecau la Câmpina - cei trei

camarazi făceau partide de așa-zisă vânătoare în pădurea Bănesei. Aveau în stăpânire o carabină Flobert, cu care omorâseră, într-un an, o sârmană cioară, o nenorocită de coțofană și o găină chioară.

Dar vânătoarea aceasta hazlie nu era decât ceva pe delături; lucrurile cele bune erau alergăturile în aer liber, zbegurile printre arborii bătrâni ai Bănesei, întoarcerea obosită spre seară și somnul cel temeinic, cel fără vise turburătoare, somnul *buștean* al tinereții curate la trup și suflet.

Către desprimăvărat, în unele duminici, profesorul ducea pe copii la apele minerale feruginoase de la Dobroteasa⁵ care erau renumite, de se strângea acolo lume peste lume, să bea, cu încredere, apă înviorătoare mai cu seamă pentru cei ce sufereau de friguri.

Trai simplu, patriarhal, bun să formeze minți limpezi, trupuri nevătămate, *mens sana in corpore sano*, după cum se arăta a fi treimea veselă, jucăușă, cu lumină de soare în priviri, treimea Mitu-Dinu-Nelu.

În fiecare an, pe la sfârșitul lui iunie, după examene, o porneau cu toții la Câmpina, să petreacă vara în casa strămoșească, de țară, a Vereștilor.

Aici, traiul, tihnit și din belșug, era rânduit de profesor, căruia conul Toma îi lăsa toate pe mână.

Dimineața, exerciții corporale, apoi gustare, în urmă libertate la jocuri. Cu un an înainte, în 1874, băieții se mai jucau de-a arșicele: cioca, țigăneasca mică, țigăneasca mare, armeanul, se perindau, iar săculeții cu miale, capre, soalbe, treceau de la unul la altul, după toanele norocului și meșteșugirea jucătorului.

După prânz, somnuleț cu toții, apoi întrunire sub nucul secular, unde copiii ascultau povestirile lui Viré, instructive, morale și, în același timp, înveselitoare. Iarăși, în urmă, libertate, fiecare, după firea lui, căutând să-și petreacă restul zilei.

Deși uniți, ca degetele unei mâini, acești trei camarazi nu se asemănau la caracter.

⁵ În preajma actualelor uzine Lemaitre (capătul Căii Văcărești).

Mitu era un băiat blând, cam silnic la vorbă, visător și foarte studios. Bun camarad, se amesteca, de era îmbiat, în jocurile celorlalți doi, dar fără aprindere. Plăcerea lui cea mai mare era să se aciuiască într-un colț al casei sau al grădinii și acolo, în liniște și pace, să soarbă o carte. O! Nespusă desfătare să tai filele unei cărți, s-o citești, din scoarță în scoarță, în tot timpul acesta fiind cu trupul pe pământ, dar cu mintea în alte ținuturi de poveste.

Sărăcia literaturii românești pentru copii (singur Râureanu publica pe atunci broșurele cu traduceri de nevinovate istorioare), îl silise să se arunce pe bogata și sănătoasa literatură franceză pentru tinerime; ce de volume din „Bibliothèque Rose”, Mitu „devorase”, vorba d-lui Viré. *Vicontesa de Ségur* putea fi mândră de un așa de entuziast cititor al operelor sale! Era abonat la „Journal de la Jeunesse”, unde citise cele dintâi încercări de romane științifice ale nemuritorului Jules Verne, care-l înflăcăraseră.

În sufletul lui Mitu se băteau două firi deosebite, una practică, de băiat așezat, greoi la mișcări, fugător de greutăți și încurcături; cealaltă, teoretică, a unui Mitu setos de aventuri, cu peripeții romanțioase. După citirea întâmplărilor lui Robinson, ceasuri întregi visa un naufragiu, traiul într-o insulă, următor pildei vestitului erou al lui Daniel de Foe; în urma citirii volumului „Les Anglais au Pôle Nord”, jinduia faima căpitanului Hatteras al lui Jules Verne. Însă aceste porniri sufletești nu se întruchipau, așa că, în viața de toate zilele, băiatul rămânea tot Mitu cel sficios, tăcut, tobă de carte, pe care conșcolarii îl porecliseră *Filozoful*. De la o vreme pusese stăpânire asupra-i o patimă, dragostea plantelor. Sub supravegherea d-lui Viré, începuse să erborizeze prin împrejurimile Bucureștilor și acum raitele lui în preajma Câmpinei erau pricinuite de plăcerea, mereu sporită, de a strânge flori și buruieni de tot soiul.

Celălalt Verescu, Dinu, se asemena cu vărul său Mitu, ca ziuca cu noaptea, sau câinele cu pisica.

Era, înainte de toate, om de acțiune; când, în grupul lor, era de luat o inițiativă, el o lua, fără șovăire.

Zgomotos și jucăuș, nu putea sta locului; toate drăciile din lume le născocea, doar să petreacă mai bine; jocurile violente îi plăceau mai mult.

Deștept, de o deșteptăciune care caută în orice problemă dezlegarea practică, cartea nu-l ademenea; datoriile școlare le împlinea la cea din urmă clipă, după întrebuintarea de numeroase „trucuri” (cuvânt pentru care avea o dragoste deosebită). Neastâmpărat ca o veveriță, ar fi plecat la Polul Nord, la Polul Sud, la Ecuator ori în iad, într-un moment de entuziasm, fără nici o socotință, neascultător de povețe cumițești.

Profesorul îl poreclise *Tête-Brûlée*, expresie pe care camarazii o traduseseră „Americanul”, potrivit cu firea-i îndrăzneată și născocitoare.

Nelu, Jean Viré, ținea cumpăna între cei doi veri: amestec de ideal și de materie. Minte limpede, cel mai adesea cu bun simț, dar „casse-cou”, vorba bunicului său Viré, adică de o îndrăzneală fără seamăn, când i se înflăcăra imaginația, mai cu seamă pentru o idee frumoasă. Băiat bun, generos, nu era zurbagiu, dar să nu-l fi călcat pe coadă, că se întâmplau lucruri mari; să-l fi văzut atunci cum se înălța în vârful picioarelor ca un cocoș aprins. Lute în hotărâri, spornic la vorbă, ba chiar guraliv, tac, tac, tac, ca nucile în sac, glumeț în situațiile cele mai triste, i se întâmpla uneori să se înduioșeze de nimic, de i se udau genele.

Era devotat băieților, în casa cărora creștea, ca cel mai credincios câine.

Cât despre studii, fiind de o deșteptăciune sclipitoare, le-ar fi putut face în chip strălucit; dar firea-i fantezistă îl împingea la dragostea unor cursuri și la disprețul altora.

Cu geografia nu se avea bine deloc, dar se înnebunea după poezia franceză; era o desfătare pentru el să recite poezii franceze, pe care știa să le îmbine, fără greș, cu întâmplările traiului.

Din pricina vioiciunii firii și trupului său, camarazii îl porecliseră *Sfârlează* sau mai scurt *Sfârlă*.

Aceștia erau cei trei băieți: Mitu zis *Filozoful*, Dinu zis *Americanul* și Nelu zis *Sfârlă*.

Caractere deosebite, cu însușiri protivnice, ei totuși se învoiau de minune.

III. Cei trei băieți chibzuiesc o ispravă minunată

Ca și în anii trecuți, cei trei camarazi, după examenele de promovare, sosiseră, în acest an 1875, în cele din urmă zile ale lunii iunie, la Câmpina, spre a petrece aici vacanța de vară, sub direcțiunea d-lui Viré.

Acum, că băieții se făcuseră mari - de cincisprezece ani - jocurile copilărești nu-i mai încântau, așa că zilele se scurgeau cam monotone. Prea puțină turburare aducea traiului zilnic conul Toma, când sosea, în fiecare sâmbătă seara, din București, cu scopul de a sta duminica împreună cu familia.

Trecuse cea dintâi jumătate a lunii iulie și pe când Mitu se adâncea în citirea cărților, ce primise ca premii, ori își clasa buruienile culese, ceilalți doi neastâmpărați aveau mereu pe buze întrebarea:

Sinaia în anul 1937

– Tot așa o s-o ducem? O să murim de urât!

Zilnic, toată nădejdea le era la povestirile d-lui Viré, sub nucul cel mare.

Întâmplările copiilor căpitanului Grant, în căutarea tatălui lor, îi fermecaseră, ba, ceva mai mult, le dase gânduri de ducă. Dar unde? Această grea problemă le frământa mințile. În plimbările lor, copiii nu trecuseră mai la vale de satul Bănești, vecin cu Câmpina, iar spre nord ajunseseră în satul Breaza de Jos. Odată, trecând râul Prahova, rătăciră prin cătunul Poiana; atâta tot. De altminteri, conul Toma nu le-ar fi îngăduit să facă pe „haimanalele”, departe de curtea boierească.

În ziua de 19 iulie, un fapt nou îi ațâță și mai mult la gânduri hoinărești. Se plimbau, înainte de amiază, pe calea națională, când deodată, la o cotitură, se ivi o caleașcă trasă de patru cai înaintași, mânați de un surugiu în port național. În caleașcă se afla o tânără femeie, îmbrăcată cu totul în alb, care răspunse salutului tinerilor cu o gingașă aplecare a capului și un zâmbet grațios. Jur-împrejurul caleștii galopau o seamă de călărași pe cai albi. Urmau trăsuri, unele cu domni și doamne, altele cu bagaje.

Nici nu se dezmeteciseră bine băieții, când tot alaiul era departe.

– O salutarăm... Dar cine o fi?

– Cine? Doamna Elisabeta, răspunse profesorul.

– Dar unde a plecat cu alaiul ăsta?

– La mânăstirea Sinaia, să petreacă vara.

– La mânăstirea Sinaia?

Viré fu nevoit să-i lămurească, cu de amănuntul, explicându-le că la treizeci și ceva de kilometri departe de Câmpina, pe o latură a șoselei naționale care duce la Predeal, se află o mânăstire numită Sinaia, clădită la poalele lanțului Carpaților, zis al Bucegilor. Această mânăstire o vizitase Domnitorul Carol chiar în anul 1866, când sosise în țară, ales al națiunii, ca Domn al României; fusese încântat de pozițiile minunate din acel ținut; mai venise în anii următori, odată chiar cu fratele său, Leopold de Hohenzollern, cu care se urcase pe Bucegi.

În vara anului 1871, sosind la mânăstirea Sinaia, dimpreună cu tânăra sa soție Elisabeta și nemaiputându-se sătura de frumusețea locurilor, au hotărât să petreacă toată vara acolo, fiind găzduiți în câteva din chiliile mânăstirești.

Eforia Spitalelor, proprietara muntelui Furnica, pe care era așezată mânăstirea, începuse clădirea câtorva case și chiar a unui hotel, pentru adăpostirea bucureștenilor care, în loc de a mai lungi drumul până la băile din Transilvania (Tușnad, Zaizon, Elöpatok), ar fi avut gândul să se oprească la poalele Bucegilor.

Din anul acela perechea princiară venise în toate verile la mânăstirea Sinaia, ba, ce e mai mult, hotărâse să clădească, în apropiere de mânăstire, un castel, într-o vale foarte romantică, Valea Peleşului. Construcția castelului începuse chiar în acest an 1875.

Toate aceste amănunte le ascultaseră băieții cu mult interes. Ajunși acasă, d-l Viré le citi un articol din „Journal de Bucarest” al profesorului Ulysse de Marsillac, într-un număr apărut cu câteva zile mai înainte.

Autorul articolului arăta mai întâi că, din pricina căldurilor, Bucureștii sunt de nelocuit în timpul verii. Se întreba, dar unde să se ducă să răsuflie bieții bucureșteni? Prin împrejurimi? Dar împrejurimile Bucureștilor sunt șesuri goale, triste, prăfoase și aproape tot atât de dogorătoare ca și Capitala.

„De îndată însă ce părăsești câmpia bucureșteană și te îndrepti spre munți, România se face frumoasă. Peste câțiva vreme calea ferată va transporta pe călători la munte.⁶ Va fi lesne atunci pentru locuitorii șesului și îndeosebi pentru bucureșteni, să lipsească din Capitală câteva zile sau chiar câteva săptămâni, fără a aduce vătămare afacerilor lor și astfel să se învieze în aerul dător de sănătate al pădurilor carpatine.

În acest scop s-a întemeiat orașelul Sinaia. Zic orașel, căci nu pot numi altfel grațioasa îngrămădire de vile și „châlets”, care începe să acopere coastele muntelui, pe care se află așezată

⁶ În anul 1875 linia ferată București-Ploiești era dată în circulație; între Ploiești-Predeal încă nu ființa cale ferată.